

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

SUSAN MALLERY

Veetlus

*Elisat ei muutnud
Walker'i jaoks veetlevaks
mitte ainult naise
isetehtud küpsetised...*

Minu käest küsitakse tihti, kust ma oma raamatute jaoks ideid leian. Tõtt-öelda kõikjalt. See lugu sündis siis, kui ma sõitsin toidupoodi ja kuulasin riigiraadiot.

Uudistes mainiti, kui palju sõdureid hukkus eelmisel päeval Iraagis. Nende nimesid ei nimetatud, sest sugulastele polnud veel teatatud.

Mäletan, et jätsin auto seisma ja arutlesin, mis saab sõdurist, kellel pole sugulasi. Kellele siis teatada ja kes teda leinab?

Sel hetkel sündis Walker Buchanan ja tema kaudu ka Ben. Karm sõdur ja sõduri hingega noormees. Nooruk, kel polnud sugulasi.

See raamat on pühendatud neile, kes on andnud oma riigi eest enda kalleima vara – elu. Elage igavesti nende südames, kes teid armastasid.

Esimene peatükk

Üks raudne ja ebameeldiv tõde on see, et teatud hetkedel vajab naine meest... või vähemalt mehelikku, ebaloomulikult tugevat ülakeha. Elissa Towersil oli paraku üks selline hetk parajagu käes.

“Miski ütleb mulle, et sind ei huvita see suur hulk toimetusi, mis mind ees ootab, ega ka asjaolu, et Zoel on keskpäeval sünnipäevapidu. Sünnipäevapeod on viieaastastele väga olulised. Ma ei taha, et ta sellest ilma jääks,” pobises Elissa kogu jõust rattavõtmele rõhudes.

Ta hädaldas alatasa nelja lisakilo pärast, millest ta juba kolm aastat polnud lahti saanud. Neist oleks võinud nüüd ju abi olla. Aga ei olnud.

“Liigu ometi!” röögatas ta rattavõtmele väga tühja rehvi küljes. Ei midagi. Mitte grammigi liikumist.

Ta viskas rattavõtme märjale asfaldile ja vandus.

See oli tema enda süü. Kui ta viimane kord rehvi tühjenemist märkas, sõitis ta Randy autotöökotta, kus Randy ise kummis olnud naelaaugu ära lappis. Elissa oli istunud töökoja üllatavalt

puhtas ooteruumis ja nautinud klatsiajakirjade lugusid – mille jaoks tal harva aega oli –, mõtlemata sellele, et mees kasutas mutrite kinni keeramiseks mingit totakat *masinat*. Elissa oli alati palunud Randy l mutrid käsitsi kinni keerata, et vajaduse korral ise ratast vahetada.

“Vajate abi?”

See küsimus oli nii ootamatu ja ehmatas Elissat nii, et ta löi vankuma ja vajus loiku istuma. Ta tundis, kuidas vesi läbi teksaste ja aluspükste tungib. No tore. Kui ta nüüd püsti tõuseb, jääb mulje, nagu oleks ta püksi teinud. Miks poleks võinud see laupäev alata ootamatu maksutagastuse ja anonüümselt saadetud šokolaadikarbiga?

Elissa heitis pilgu nüüd juba tema kõrval seisvale mehele. Ta polnud kuulnud meest lähenemas, aga kui ta üles vaatas ja nende pilgud kohtusid, tundis ta ära hiljuti majja kolinud ülakorruse naabri. Mees oli Elissast paar aastat vanem, päevitunud, hea välimusega ja pealtnäha füüsiliselt täiuslik. Ta polnud tegelikult seda tüüpi, kes võiks üürida korteri nende pisut räämas majas.

Elissa ajas end püsti ja pühkis tagumikku, ägades märga kohta katsudes.

“Tere,” ütles ta naeratades ja ettevaatlikult sammu võrra taganes. “Teie olete...”

Pagan võtaks. Tema teine naaber proua Ford oli öelnud talle mehe nime. Ja rääkinud ka seda, et mees oli hiljuti sõjaväest erru läinud, hoidis omaette ega käinud tööl. Selline kooslus ei tekitanud Elissas erilist turvatunnet.

“Walker Buchanan. Ma elan ülakorruusel.”

Üksi. Külalisi ei käi ja mees ei käinud ka ise kuigi tihti väljas. Oo jaa. Head ajad. Aga Elissa oli kasvatatud viisakaks inimeseks. Niisiis ta naeratas ja sõnas: “Tere. Mina olen Elissa Towers.”

VEETLUS

Igas teises olukorras oleks ta sellisest plindrist ise välja rabe-
lenud, aga ta ei suutnud mutreid lahti keerata ning polnud suurt
mõtet istuda ja paluda rehvijumalaid.

Ta osutas autole. “Oleks väga kena, kui te sellega rammu kat-
suksite.”

“Rammu?” Mehe suunurk tõmbles.

“Te olete mees, see on meeste värk. Sobib nagu valatult.”

Mees pani lihaselised käed üpriski lihaselise rinna peale risti.
“Aga naised tahavad ju sõltumatud ja iseseisvad olla.”

Hmm, nii et nende tumedate silmade taga oli siiski peidus aju
ja ehk isegi huumorimeel. See oli hea. Sarimõrvvari naabrid räägi-
vad ikka, et ta oli nii *kena* inimene. Elissa polnud kindel, kas Walker
oli kena inimene, aga mingil kummalisel moel oli see isegi ker-
genduseks.

“Oleksime pidanud esmalt teie ülakeha treenima, aga ise te
pakkusite abi.”

“Pakkusin tõesti.”

Walker võttis rattavõtme, kükitas ja keeras esimese mutri lah-
ti kiire liigutusega, mis tekitas Elissas kibestunud tunde, et ta on
saamatu. Ülejäänud kolmega käis asi sama kähku.

“Aitäh,” ütles ta naeratades. “Ma saan nüüd ise hakkama.”

“Ma olen juba niigi asjasse segatud,” sõnas mees. “Panen ta-
gavararatta paari sekundiga alla.”

Vähemalt nii ta arvas. “Nojah, sellega on üks naljakas lugu,”
tähenas Elissa. “Mul pole tagavararatast, sest see on suur ja
kobakas ning surub auto vastu maad.”

Walker ajas end sirgu. “Teil on tagavararatast vaja.”

Selline tarbetu mõtteavaldus ajas Elissa närvi. “Aitäh nõuande
eest, aga kuna mul seda pole, pole sellest ka suurt kasu.”

“Mida te siis nüüd teha kavatsete?”

“Täna teid.” Elissa heitis pilgu mehe korterisse viiva trepi poole. Kui too end ei liigutanud, lisas ta: “Ma ei taha teid kinni hoida.”

Mehe pilk liikus naise näolt suurele ratastega nailonkotile, mis kükitas tänaval naise kõrval. Tema suu tõmbus pahaselt kriipsuks.

“Te ei jaksa seda rehvi ise kusagile tassida,” teatas ta ilmetult.

Ta pole päris kindlasti kena inimene, otsustas Elissa. “Ma ei tassigi, vaid vean. Töökoda on siit umbes kilomeetri kaugusel. Ma lähen sinna, Randy lapib kummi ära ja ma tulen tagasi. Lihtne. Hea trenn ka. Nii et täna teid abi eest ja head päeva.”

Elissa sirutas käe kõnealuse ratta poole. Mees astus nende vahele.

“Ma võtan selle ise,” ütles ta.

“Ei, täna teid. Ma *saan* hakkama.”

Walker oli naisest vähemalt kaheksateist sentimeetrit pikem ja kaalus oma kolmkümmend kilo rohkem... pelgalt lihaste arvelt. Kui mees silmi pilutades naist põrnitses, tundus Elissale, et teine püüab teda hirmutada. See õnnestus hästi, aga ta ei tohtinud seda välja näidata. Ta oli vapper. Ta oli otsustav. Ta oli...

“Emme, kas ma saaksin röstsaiat?”

Miks määrab elus kõike õige ajastus?

Elissa pöördus nende korteri uksel seisva tütre poole. “Muidugi, Zoe. Ma aitan. Tulen kohe tappa.”

Zoe naeratas. “Olgu, emme.” Võrkuks prantsatas kinni.

Elissa heitis pilgu taas Walkerile ja avastas, et mees oli kasutanud tema tähelepanu mujale kaldumist selleks, et ratas kätte võtta ning suundus sellega parasjagu oma väga kalli ja süia üldsegi mitte sobiva maasturi poole.

VEETLUS

“Te ei tohi seda ratast võtta,” hüüdis ta mehele järele tõtates.
“See on minu oma.”

“Ma ei varastagi seda,” vastas mees tüdinud häälel. “Ma viin selle töökotta. Kus te tavaliselt käite?”

“Seda ma teile küll ei ütle.” Nii! See peaks mehe hoogu pidurdama.

“Olgu. Ma lähen siis suvalisse kohta.” Walker viskas ratta maasturisse ja lõi tagumise luugi kinni.

“Oodake! Pidage kinni.” Millal olukord Elissa kontrolli alt väljus?

Mees pöördus tema poole. “Kas te tõesti kardate, et ma kaon koos teie rattaga?”

“Ei. Muidugi mitte. Aga... ma ei...”

Mees ootas kannatlikult.

“Ma ei tunne teid,” nähvas Elissa siis. “Ma elan oma elu. Ma ei taha teie ees võlglasteks jääda.”

Walkeri noogutus üllatas teda. “Saan sellest täiesti aru. Kuhu ma selle ratta viin?”

Nii et see mees ei kavatsenud alla anda. “Randy töökotta.” Elissa seletas, kuidas sinna sõita. “Aga te peate ootama. Ma toon kõrvarõngad.”

“Randy?” Mees kergitas kulme.

“Randy õele. Tal on sünnipäev.” Elissa hingas sisse, soovimata midagi selgitada. “Nüü tasun ma tema töö eest.”

Ta ootas, et mees teda halvustaks või vähemalt midagi teravat ütleks. Walker kehtitas õlgu.

“Tooge need siis siia.”

* * *